

Craig Czury

Dnevnik bez imena

*mrtvi nemaju ograničenja nema granica
mrtvi ne nose zastave
kako bi oslobođeni duh mogao imati nacionalnost
kojim jezikom govori duša bez tijela*

jer nam ne žele pokazati mrtve
ili uplakana i izobličena lica na hrpi smeća

jer intervjuiraju junačke pilote
koji kažu da su *obavili svoju zadaću*
s takvom lakoćom kao da su netom doletjeli iz video salona

želim da se svi vi u 5. razredu sakrijete pod stolove
narednih 15 minuta (15 dana 15 stoljeća intenzivnog bombardiranja)

želim da razmišljate o svim iračkim pjesnicima starim poput vas
koji se u ovom trenutku stišću pod *našim* bombama po skloništima
u naporu da pronađu točne riječi
s kojima smo se mučili cijeli tjedan u našim pjesmama
kako bi izrazili što nam se to sada događa njima u njihovim životima
pod našim bombama

(u vrijeme kada svijet govori topovima i projektilima
imamo li muda da govorimo poeziju? samo djeca)

htio bih današnji sat poezije posvetiti
iračkom pjesniku starom 39 godina koji je sinoć vodio ljubav
s mladom iračkom studenticom glazbe
između zatvarača i otrgnutih gumba njihove odjeće
u napućenom skloništu (prigušena implozija
i posljednji izgovoreni drhtaj uzdah)

prijatelji
netko od vas nalazi se u svakom kutku ove planete

Svojom šutnjom opravdavam

sjedimo po mračnim kutovima pušimo
sredina dana
sjedimo po mračnim kutovima u tihim tonovima
sredina noći
po mračnim kutovima prepunima naših mrtvih
sati postaju stoljeća
i mrtvi su odbačeni po mračnim kutovima
kao da razmišljaju
kao da mirno iščitavaju stanje stvari
kao da gotovo tračak samozadovoljstva
naše žene noću prati kući
sigurno sve je u redu
naše žene koje su uvijek pozorne
nervozno se pretvarajući da je sve u redu

U mojoj zemlji

kad padne noć
ima mjesta samo za neke
noćne more to je sigurno
natopljene adrenalinom
do jutra još nas je nestalo
neki čudan obrat slučaja
kad je netko rođen ili se rađa
tvoj horoskop kaže naoružaj se tim pogledom
s onu stranu jezika tvoja sjena prelazi
majka te ostavlja u njezinom snu perzijski tepih
znaš da ona ustvari ne spava
smotaj ga
glazba nosi vlastite pucnje i plač
kad padne noć naša se tijela grče

U mojoj zemlji

mi smo selo
koje leti prema jednom snu o krilima zemlje
što pokušavaš zadržati za sebe
kad govoriš bez da otvoriš oči
mi dišemo iz pluća jedni drugima
čak i kad pušiš sklopljenih očiju
zureći u lice koje postaje lice našeg sna
pod tvojim tamnim kapcima
tvoja noga s mojom nogom
tvoja glava s mojim ramenima
način na koji se znamo cijelog života
stranac
netko od nas se trza i više *ovdje*
ovdje stani ovdje
svi se trzamo i vičemo
a što ako ovaj autobus stane
tko će koga pamtiti
u trenutku izlaska

Preveo Miloš Đurđević